

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce: **Y. N.**, bytem M. t. 84/136, T., zast. JUDr. Pavlem Marečkem, advokátem se sídlem Vaníčkova 1070/29, Ústí nad Labem, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne žalovaného ze dne 20. 7. 2012, čj. KUOK 64399/2012, sp. zn. KÚOK/55579/2012/ODSH/310, ve věci přestupku,**

t a k t o :

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

III. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2012, čj. KUOK 64399/2012, sp. zn. KÚOK/55579/2012/ODSH/310, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Přerova, oddělení dopravně správních agend, ze dne 16. 5. 2012, čj. MMPř/64093/2012, sp. zn. MMPř/156905/2011. Tímto rozhodnutím byl žalobce

uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v platném znění, kterého se dopustil žalobce tím, že dne 10. 9. 2011 kolem 00:15 hodin řídil motorové vozidlo značky Mercedes Benz, registrační značky XXX (D), se kterým jel v Přerově po ulici Polní, přičemž byl stavěn a kontrolován hlídkou Policie ČR, která zjistila, že není držitelem příslušného řidičského oprávnění, neboť toto pozbyl z důvodu zákazu činnosti uloženého Magistrátem města Mostu, s právní mocí ode dne 4. 8. 2011. Tímto svým jednáním žalobce porušil § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu. Za přestupek byly žalobci v souladu s § 11 odst. 1 písm. b) a c) a podle § 125c odst. 4 písm. a) a odst. 5 zákona o silničním provozu uloženy sankce – pokuta ve výši 25.000 Kč a zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců, počínaje dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

[2] Žalobce navrhl zrušení obou napadených rozhodnutí ze dne 20. 7. 2012 a 16. 5. 2012 pro nezákonnost, nesprávnost a nepřezkoumatelnost. Žalobce odkázal na § 2 zákona o přestupcích a na ustanovení o odpovědnosti za přestupek a ocitoval znění zákona o zavinění z nedbalosti. Žalobce odkázal na § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb. a § 3 odst. 3 písm. a) téhož zákona. Dále žalobce uvedl, že zavinění je obecným a obligatorním znakem přestupku a je proto nezbytnou podmínkou pro naplnění kterékoliv skutkové podstaty přestupku. Zaviněním se rozumí vnitřní psychický stav pachatele ke skutečnostem, které tvoří přestupek. Musí proto zahrnovat všechny znaky vyjádřené ve skutkové podstatě přestupku. Zavinění je vybudováno na složce vědění a složce vůle. Při nevědomé nedbalosti si pachatel možnost, že poruší nebo ohrozí zájem chráněný zákonem, neuvědomuje, ačkoliv vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům měl a mohl vědět, že svým jednáním může takový výsledek způsobit. Žalobce nejenže dne 10. 9. 2011 nevěděl o tom, že porušuje zájem chráněný zákonem, ale ani ke všem okolnostem vědět nemohl a neměl. Žalobce měl za to, že ani v „novém” projednání a rozhodnutí ve věci se správní orgán prvního i druhého stupně dostatečně nevypořádaly se zásadní a potřebnou otázkou zavinění a pokud správní orgány uvádějí své úvahy o nevědomé nedbalosti (lépe řečeno domněnky), pak jsou zcela nesprávné. Žalobce prokazatelně (jak vyplývá z provedeného dokazování) o zákazu řízení motorových vozidel v době kontroly hlídky Policie ČR dne 10. 9. 2011 v Přerově nevěděl, a toto ani nemohl vzhledem ke všem okolnostem vědět, když rozhodnutí odvolacího správního orgánu v přestupkovém řízení vedeném Magistrátem města Mostu mu nebylo nikdy fakticky doručeno, obviněný byl přes celé léto 2011 u rodiny v Sýrii (doloženo dokladem ze Sýrie) a právní zástupkyně JUDr. K. jej o výsledku odvolacího řízení v přestupkovém řízení vedeném Magistrátem města Mostu před tímto dnem (10. 9. 2011) nijak neinformovala. Toto vyplývá mimo jiné ze samotné výpovědi JUDr. K., kterou učinila v tomto správním řízení a která uvedla, že klient byl delší dobu v Sýrii a vzhledem k tomu, že na něj neměla žádný kontakt, nemohla mu sdělit výsledek odvolacího řízení v přestupkovém řízení vedeném Magistrátem města Mostu, tedy ani skutečnost, že počínaje 4. 8. 2011 není oprávněn řídit motorová vozidla všeho druhu. Tuto skutečnost mu osobně sdělila až dne 15. 9. 2011, kdy ji navštívil v kanceláři a u této příležitosti mu předala předmětné rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 2. 8. 2011. Předtím jej nijak nekontaktovala, ani neinformovala. Pokud pak správní orgány prvního i druhého stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádějí, že se v daném případě jednalo o zavinění obviněného minimálně ve formě nedbalosti nevědomé, a to z důvodu, že byl

v předmětném řízení žalobce zastoupen advokátem, kterému bylo rozhodnutí pravomocně a účinně doručeno, a že nefunkčnost komunikace mezi klientem a advokátem nemá dle jejich názoru žádný vliv na zavinění (protože žalobce vzhledem ke všem okolnostem měl a mohl předpokládat, že v té době by již mohlo být ve věci pravomocně o jeho odvolání rozhodnuto a pokud se o výsledek řízení sám nezajímal, jde toto zcela k jeho tíži), jde pouze o domněnky a spekulace správního úřadu. Co se týče vztahu mezi klientem a advokátem, pak podle § 16 a následujícího zákona o advokacii je advokát povinen chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy svého klienta a postupovat při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, za tím účelem je zejména povinen dodržovat pravidla profesionální etiky. Dle nich je mimo jiné advokát povinen klienta řádně informovat, jak vyřizování jeho věci postupuje, a neprodleně po obdržení rozhodnutí ve věci klienta řádně a včas informovat tak, aby klientovi nezpůsobil žádnou újmu (čl. 9 Etického kodexu České advokátní komory). S ohledem na uvedené tak nelze skutečnost, že se žalobce ihned po návratu do České republiky u advokáta sám neinformoval o výsledku řízení, brát k jeho tíži a považovat ji za naplnění předpokladů o nevědomé nedbalosti v podobě složky vůle; ba naopak je nutné shrnout, že nebylo povinností žalobce se o výsledku řízení sám informovat, když povinnost oznamovací nese bez výjimky jeho zástupce. Žalobce tak nemohl s ohledem na zákonná ustanovení a vzhledem ke všem okolnostem ani předpokládat, že dne 10. 9. 2011 porušuje zájem chráněný zákonem, a nemůže proti němu stát ani ta skutečnost, že jeho zástupce – advokát (ač tuto povinnost měl) o výsledku věci řádně a včas žalobce jakkoliv neinformoval, když tuto možnost měl. Aby mohl být žalobce v souladu se zákonem uznán vinným ze spáchání přestupku, je třeba vinu (včetně složky zavinění) ve správním řízení jednoznačně prokázat, tedy nesmí být o ní pochyb. Z provedeného dokazování jednoznačně vyplývá, že obviněný nevěděl o uloženém zákazu řízení (respektive o tom, že odvolací orgán již rozhodl a s jakým konkrétním výsledkem), a ani toto nemohl vzhledem ke všem okolnostem (nebyl řádně a včas informován o výsledku věci a tedy i pravomocným rozhodnutím Magistrátu města Mostu, ač byl svým způsobem kontaktní - schránka v ČR či sídlo společností, v nichž figuruje - a kdy aktivitu předpokládal ze strany advokáta) a svým osobním poměrům (pobyt mimo ČR) předpokládat. Vzhledem k výše uvedenému se pak nemohl obviněný dopustit přestupku, který mu je Magistrátem města Přerova v návaznosti rozhodnutím Krajského úřadu Olomouckého kraje kladen za vinu, když obviněný dne 10. 9. 2011 nejednal zaviněně v zákonem požadovaném smyslu. Žalobce tak byl na svých právech zkrácen v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu a domáhal se žalobou úplného zrušení předmětných rozhodnutí. A i pokud by se žalobce dopustil přestupku, jak tvrdí správní orgány v napadených rozhodnutích, má žalobce za to, že jsou uložené sankce s ohledem na povahu přestupku a jeho osobní a majetkové poměry nepřiměřeně přísné (zejména pak zákaz činnosti, který brání jeho řádnému výkonu práce). V dané věci by pak případně mohly být z důvodů hodných zvláštního zřetele (nezavinění situace ze strany žalobce, potřebné řízení motorových vozidel pro řádný výkon práce) uložené sankce nadepsaným soudem přehodnoceny, například tak, že by bylo zcela upuštěno od zákazu činnosti spočívající v řízení všech motorových vozidel a uložena pokuta by byla na úkor toho zvýšena. Toto ponechává žalobce na úvaze nadepsaného soudu pro případ, že by se ztotožnil se závěry správních orgánů o složce zavinění. Žalobce navrhl důkaz výsledkem JUDr. K., výsledkem žalobce a správními spisy. Žalobce požadoval po žalovaném náhradu nákladů řízení podle vyhlášky č. 484/2000 Sb., náhradu

hotových výdajů advokáta za prozatím dva úkony právní služby podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., DPH v zákonné výši, jakož i úhradu soudního poplatku.

[3] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že k námitce o zavinění uvádí, že byla totožná s námitkou uvedenou v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, se kterou se žalovaný dostatečně ve svém žalobou napadeném rozhodnutí vypořádal. Na závěrech učiněných v napadeném rozhodnutí žalovaný nadále setrvává. Co se týká návrhu na moderaci sankce, k tomu žalovaný uvedl, že sankce byla uložena na samé spodní hranici zákonného rozpětí sankce a tudíž moderační právo v daném případě nelze uplatnit. Tento názor je v souladu s názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 23. 8. 2012, čj. 9 As 103/2011–85. Proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[4] V replice žalobce soudu sdělil, že souhlasí s projednáním věci bez účasti na jednání.

[5] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 20. 7. 2012, s přihlédnutím k právní úpravě účinné v době rozhodování soudu a ke dni spáchání přestupku, jak je dále uvedeno v textu rozsudku.

[6] Ze správního spisu soud ve vztahu k souzené věci zjistil, že podle oznámení přestupku Policie ČR ze dne 10. 11. 2011 se žalobce dopustil přestupku tak, jak je popsáno v úvodu odůvodnění rozsudku. Žalobce byl kontrolován hlídkou Policie ČR Přerov. Při lustraci žalobce bylo v evidenci Policie ČR zjištěno, že se jedná o „neřidiče“, který má vysloven zákaz řízení, po projednání ve správním řízení u Magistrátu města Most, který podle databáze nabyt právní moci 4. 8. 2011. Provedeným dotazem u správního orgánu Magistrátu města Most bylo zjištěno, že rozhodnutí bylo doručeno právní zástupkyni žalobce JUDr. L. K.. Jmenovaná byla k věci vyslechnuta a sdělila, že rozhodnutí bylo doručeno žalobci až dne 15. 9. 2011, tedy po datu silniční kontroly v městě Přerov.

[7] Podle úředního záznamu Policie ČR ze dne 10. 9. 2011 o podání vysvětlení žalobce uvedl, že po sdělení, že je „neřidič“, o této skutečnosti nic nevěděl, nebyl mu doručen žádný zákaz řízení. V době, kdy by měl zákaz řízení nabýt právní moci, tedy dne 4. 8. 2011, byl ještě v Sýrii. Ze Sýrie se vrátil před 14 dny a od té doby žádnou obsílku o zákazu řízení neobdržel. Do Sýrie odlétal v červnu, ale nevzpomíná si přesně datum. Vzhledem k těmto okolnostem ho skutečnost, že je „neřidič“, značně překvapila, nic o ní neví, a kdyby věděl, že je neřidič, tak by nejezdil s motorovým vozidlem. Po upozornění na tuto skutečnost celou věc v následujících dnech dá do pořádku, staví se na Magistrátu města Most a uvedl, že za přestupek, který je uveden v kartě řidiče z Magistrátu města Most, pro který má být zadržen řidičský průkaz, nebyl ani projednán a sankci 7.000 Kč nezaplatil, neboť o tom nevěděl.

[8] Podle úředního záznamu Policie ČR ze dne 10. 10. 2011 o podání vysvětlení vypověděla svědkyně JUDr. L. K., že se dostavila po telefonické dohodě

na DI v Teplicích k sepsání protokolu. Žalobce zastupovala ve věci vedené u Magistrátu města Most na základě plné moci a ví, že její klient byl dlouhou dobu mimo území ČR v zemi svého původu a ona s ním poprvé od vydání rozhodnutí krajského úřadu osobně hovořila při schůzce v advokátní kanceláři 15. 9. 2011, to má uvedeno i ve svém diáři. Tento den mu také předala poprvé rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje. K tomu svědkyně doložila plnou moc ze dne 30. 11. 2010 pro řízení vedeném před Magistrátem města Most – přestupek.

[9] Součástí spisu je i rozhodnutí Magistrátu města Most ze dne 9. 5. 2011, podle kterého byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 přestupkového zákona a byla mu uložena pokuta ve výši 7.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v délce osmi měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Toto rozhodnutí nabylo právní moci 4. 8. 2011. Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 2. 8. 2011, které nabylo právní moci 4. 8. 2011 – i toto rozhodnutí je v kopii součástí správního spisu. Na rozhodnutí je uvedeno, že se zasílá advokátce JUDr. L. K. i žalobci. Podle doručky bylo advokátce doručeno 4. 8. 2011.

[10] Podle protokolu o ústním jednání vedeném Magistrátem města Přerova dne 9. 1. 2012 žalobce uvedl, že v České republice žije 9 let, rozumí dobře. Po seznámení se spisovým materiálem k němu neměl žádné výhrady, vše je tam pravdivě uvedeno. K samotné události uvedl, že v době, kdy mu byl Magistrátem města Most uložen zákaz, se nacházel mimo území ČR. Po návratu řádně pracoval ve firmě a jel do Přerova s dodávkou. Po zastavení policejní hlídkou v Přerově byla provedena kontrola dokladů a přitom bylo zjištěno, že byl žalobci uložen zákaz řízení. O tom žalobce nevěděl a poprvé se toto dověděl oficiálně od advokátky. Kdyby o zákazu věděl, tak by vozidlo neřídil. Do protokolu bylo vyhlášeno rozhodnutí, podle kterého je žalobce vinen ze spáchání shora uvedeného přestupku a byla mu uložena sankce – pokuta ve výši 25.000 Kč a zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců.

[11] Na základě odvolání bylo uvedené rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 4. 2012, protože v napadeném rozhodnutí absentovaly úvahy správního orgánu I. stupně týkající se otázky zavinění.

[12] Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 16. 5. 2012 byl žalobce opětovně uznán vinným ze spáchání shora uvedeného přestupku. Podle odůvodnění správní orgán při rozhodování vycházel ze skutečnosti, že žalobce měl pravomocně uložen zákaz činnosti a tento byl zapsán v registru řidičů. Správnímu orgánu I. stupně nepřísluší přezkoumávat rozhodnutí jiných správních orgánů. Žalobce byl uznán vinným z předmětného přestupku, neboť řídil motorové vozidlo, ačkoliv měl v registru řidičů a evidenci řidičských průkazů platnou blokaci řidičského průkazu v souvislosti s uloženým trestem zákazu činnosti řízení motorového vozidla. Pokud pak za takového stavu věci řídil motorové vozidlo, řídil jej bez příslušného řidičského oprávnění, a naplnil tak znaky skutkové podstaty přestupku. Teď namítaná skutečnost, že žalobce nevěděl, že má uložen zákaz činnosti, znamená to, že se ve věci nejedná o trestný čin. Odpovědnost za přestupek podle zákona o přestupcích je odpovědností subjektivní. K naplnění subjektivní stránky tohoto deliktu postačuje podle § 3 téhož zákona jakákoliv forma zavinění. K tvrzení, že žalobce o rozhodnutí

se zákazem činnosti nevěděl, protože byl zastupován advokátem a následně se zdržoval mimo území ČR, lze konstatovat podle rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 8As 13/2011–54, že je podstatné to, že rozhodnutí bylo stěžovateli pravomocně a účinně doručeno. Dále z rozsudku vyplývá, že i skutečnost, že rozhodnutí, kterým byl uložen zákaz činnosti, bylo doručeno fikcí, nemůže zvrátit naplnění subjektivní stránky skutkové podstaty přestupku, a to proto, že za daného stavu lze u obviněného presumovat zavinění minimálně ve formě nedbalosti nevědomé. V namítaném případě byl u Magistrátu města Mostu žalobce zastupován advokátem, tudíž nemůže být pochybností o skutečnosti, že bylo rozhodnutí řádně doručeno. Z kopie plné moci advokátce vyplývá zmocnění k zastupování ve všech úkonech, které je dále specifikováno jako řízení vedené před Magistrátem města Mostu – přestupek. Skutečnost, že (a zda vůbec) byl žalobce mimo území ČR, není v tomto případě rozhodná. Nefunkčnost komunikace mezi právním zástupcem a klientem na zavinění nemá vliv. I v zemi, jako je Sýrie nepochybně fungují telekomunikace nebo internet, a tudíž tvrzení o nemožnosti komunikace se spíše jeví jako účelové. Žalobce byl srozuměn s tím, že je proti němu vedeno řízení poté, co byl kontrolován policejní hlídkou, věc nebyla vyřešena na místě a za tímto účelem pověřil advokátku zastupováním. Tudíž zcela legitimně mohl očekávat, že ve věci bude nějakým způsobem rozhodnuto. Skutečnost, že se po návratu do ČR o výsledek řízení nijak nezajímal, jde zcela k jeho tíži.

[13] Dne 18. 5. 2012 bylo advokátem JUDr. Pavlem Marečkem doručeno správnímu orgánu prvního stupně doložení důkazů – potvrzení o pobytu v Sýrii (kopie s překladem).

[14] V odvolání proti uvedenému rozhodnutí žalobce namítal, že se správní orgán I. stupně dostatečně nevypořádal s otázkou zavinění a jeho úvahy, lépe řečeno domněnky, jsou zcela nesprávné. Žalobce trval na tom, že o zákazu řízení motorových vozidel v době kontroly hlídky Policie ČR 10. 9. 2011 v Přerově nevěděl a ani nemohl vzhledem ke všem okolnostem vědět (rozhodnutí odvolacího správního orgánu v přestupkovém řízení vedeném Magistrátem města Mostu mu nebylo nikdy fakticky doručeno, žalobce byl přes celé léto 2011 u rodiny v Sýrii – doloženo dokladem ze Sýrie, právní zástupkyně JUDr. K. mu sdělila výsledek odvolacího řízení v přestupkovém řízení až dne 15. 9. 2011 – tedy až po kontrole hlídkou Policie ČR v Přerově). Navíc otázkou pak stále zůstává, zda vůbec existovalo zastoupení žalobce JUDr. K. ve věci vedené Magistrátem města Mostu a v následném odvolacím řízení, když z nejednoznačné plné moci nevyplývá, pro jaké konkrétní řízení byla advokátce plná moc udělena a zda vůbec byla oprávněna jednat i s Krajským úřadem Ústeckého kraje. Není tedy ani jednoznačné, zda předmětné rozhodnutí Magistrátu města Mostu o zákazu řízení na dobu osmi měsíců nabylo právní moci. Pokud správní orgán v napadeném rozhodnutí uvádí, že se jednalo o zavinění žalobce minimálně ve formě nedbalosti nevědomé (protože byl v řízení zastoupen advokátem, kterému bylo předmětné rozhodnutí doručeno, že pobyt v Sýrii ani neinformovanost žalobce o výsledku předmětného řízení, která byla jednoznačně prokázána, jej neomlouvají a naopak jsou k jeho tíži), jde pouze o domněnky a spekulace správního úřadu. Aby mohl být žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku, je třeba vinu (včetně složky zavinění) ve správním řízení jednoznačně prokázat, tedy nesmí být o ní pochyb. Z provedeného dokazování vyplývá, že žalobce nevěděl o uloženém zákazu řízení (respektive o tom, že odvolací orgán již rozhodl a s jakým konkrétním výsledkem), a ani o tomto nemohl vědět, když

nebyl přítomen v ČR a ani o tom nebyl právě zřejmě z důvodu jeho nepřítomnosti v ČR svou právní zástupkyní informován. Žalobce odkázal na § 2 zákona o přestupcích a ustanovení odpovědnosti za přestupek o zavinění z nedbalosti a příslušná ustanovení ocitoval. Dále žalobce odkázal na § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb. a § 3 odst. 3 písm. a) téhož zákona. Zavinění je obecným a obligatorním znakem přestupku, je proto nezbytnou podmínkou pro naplnění kterékoliv skutkové podstaty přestupku. Zaviněním se rozumí vnitřní psychický stav pachatele ke skutečnostem, které tvoří přestupek. Musí proto zahrnovat všechny znaky vyjádřené ve skutkové podstatě přestupku. Zavinění je vybudováno na složce vědění a složce vůle. Při nevědomé nedbalosti si pachatel možnost, že poruší nebo ohrozí zájem chráněný zákonem, neuvědomuje, ačkoliv vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům měl a mohl vědět, že svým jednáním může takový výsledek způsobit. To však v daném případě žalobce vědět nemohl. Vzhledem k tomu se pak nemohl žalobce dopustit přestupku, který mu je správním orgánem I. stupně kladen za vinu, když dne 10. 9. 2011 žalobce nejednal zaviněně v zákonem požadovaném smyslu.

[15] Žalovaný se v napadeném rozhodnutí s odvolacími námitkami žalobce neztotožnil a uvedl, že správní orgán I. stupně v napadeném rozhodnutí naopak argumentoval věcně a zcela logicky, mimo jiné tím, že žalobce mohl zcela legitimně po předchozím projednání věci očekávat, že ve věci bude rozhodnuto s tím, že pokud se po návratu do ČR o výsledek řízení nezajímá, jde to zcela k jeho tíži. Žalovaný v těchto souvislostech shrnul, že není pochyb o tom, že jak rozhodnutí Magistrátu města Mostu, tak následné rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje byly řádně doručeny zmocněnkyni žalobce (viz str. 17 správního spisu), v případě prvoinstančního rozhodnutí dne 11. 1. 2011, v případě druhoinstančního rozhodnutí dne 4. 8. 2011. Tedy již od 11. 5. 2011 mohlo být žalobci známo, že mu byla uložena sankce (byť dosud nepravomocně, protože cestou zmocněnkyně využil právo na odvolání), zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v délce osmi měsíců. Pokud by vzal odvolací správní orgán v úvahu standardní lhůty, kterými by se měl správní orgán řídit, bylo na Magistrátu města Mostu, aby po obdržení odvolání (podáno dne 23. 5. 2011), pokud neshledá důvody pro autoremeduru, věc postoupil do jednoho měsíce nadřízenému správnímu orgánu, což mělo být asi do konce června 2011. Odvolací správní orgán by měl poté rozhodnout do 30 dnů, potažmo v případě zvlášť složitých případů do 60 dnů, nejpozději tedy do konce srpna 2011. Pokud se tedy žalobce, jak sám uvedl policejnímu orgánu do protokolu o podání vysvětlení dne 10. 9. 2011, vrátil zpět do ČR asi před 14 dny (tj. asi 26. 8. 2011) měl a mohl předpokládat, že v této době by již mohlo být ve věci pravomocně o jeho odvolání rozhodnuto. Pokud se o výsledek řízení nezajímá, lze souhlasit s názorem prvoinstančního správního orgánu, že tato nečinnost je plně k jeho tíži. V tomto případě je nutno navíc zdůraznit, že žalobce byl zastoupen právním zástupcem – advokátem, jehož povinností je hájit práva svého klienta. Bylo tudíž na tomto zmocněnci, aby neprodleně poté, co mu bylo doručeno rozhodnutí o odvolání, o obsahu rozhodnutí, tedy i uložených sankcích, jakýmkoliv způsobem zpravil svého klienta, nikoliv pasivně vyčkával, až ho bude klient kontaktovat. Lze tak souhlasit s názorem správního orgánu I. stupně, že případná nefunkčnost komunikace mezi právním zástupcem a jeho klientem nemůže být z hlediska zavinění žalobce podstatná. K námitce, zda byl žalobce v řízení před Magistrátem města Mostu a následném odvolacím řízení právně zastoupen JUDr. K., když z plné moci nemělo jednoznačně vyplývat, pro jaké konkrétní řízení byla

advokátce plná moc udělena a zda vůbec byla oprávněna jednat i s Krajským úřadem Ústeckého kraje, žalovaný uvedl, že ani tuto námitku neshledal důvodnou. Na listu č. 4 správního spisu je založena kopie předmětné plné moci, kterou žalobce dne 30. 11. 2010 (tj. 25 dní po spáchání přestupku – poznámka odvolacího správního orgánu) zmocňuje advokátku JUDr. L. K., se sídlem Masarykova 537/7, Teplice, k zastupování v plném rozsahu, tzv. generální plnou mocí. Navíc z této plné moci dále vyplývá, či je spíše upřesněno, že se advokátka zmocňuje též zvláštní plnou mocí pro řízení vedené před Magistrátem města Most, s dovětkem „přestupek“. Není tudíž pochyb o tom, že šlo právě o přestupek ze dne 5. 11. 2010. Vzhledem k tomu, že řízení o přestupku, jak je všeobecně známo, je řízením dvojinstančním, logicky se plná moc vztahovala i na řízení odvolací. Ze spisového materiálu totiž nevyplývá, že by byla daná plná moc vypovězena. Odvolací správní orgán tudíž nemá jakékoliv pochybnosti o tom, že žalobce byl po celou dobu předchozího řízení JUDr. K. zastoupen. S ohledem na to dospěl odvolací správní orgán k závěru, že byly naplněny všechny znaky přestupku, tedy i rozporované zavinění. Žalobce totiž přestupek spáchal z nedbalosti nevědomé ve smyslu § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, neboť i přesto, že nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům to beze sporu vědět měl a mohl.

[16] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[17] Soud předesílá, že žádosti žalobce ze dne 11. 6. 2013 o přednostní rozhodnutí ve věci vyhověl.

[18] Spornou otázkou v souzené věci bylo naplnění subjektivní stránky přestupku, tj. zavinění žalobce za spáchaný přestupek, a dále otázka přiměřenosti trestu. Žalobce současně navrhoval i upuštění od části trestu.

[19] Podle § 125c odst. 1 písm. e) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni spáchání přestupku, *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) není držitelem příslušného řidičského oprávnění podle § 81.*

[20] Podle § 125c odst. 4 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. *za přestupek se uloží pokuta od 25 000 Kč do 50 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. c), d), e) bodů 1 a 5, a písm. h).*

[21] Podle § 125c odst. 5 věta první zákona č. 361/2000 Sb. *za přestupek podle odstavce 1 písm. c), d), e) bodů 1 a 5, a písm. h) se uloží zákaz činnosti od jednoho roku do dvou let.*

[22] Podle § 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku, *k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.*

[23] Podle § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích *přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit*

zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.

[24] Soud úvodem poukazuje na to, že doručení rozhodnutí ukládajícího zákaz činnosti je třeba v řízení u souzeného přestupku zkoumat (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 11. 2010, čj. 76 A 16/2010-28, potvrzený následně Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 22. 4. 2011, čj. 5 As 3/2011-54 – všechny zde citované rozsudky lze nalézt na www.nssoud.cz).

[25] Správní orgány dospěly k závěru, že žalobce spáchal přestupek v nevědomé nedbalosti. U této formy zavinění musí být naplněny kumulativně dva znaky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2008, čj. 1 As 56/2008-66, nebo 10. 1. 2013, čj. 8 As 34/2012-35). Prvním z nich je, že pachatel přestupku nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem – mezi stranami není sporu, že v nyní řešené věci je tento znak naplněn. Správní orgány musí prokázat i druhý znak nevědomé nedbalosti, tedy musí zjistit, zda pachatel vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům měl a mohl vědět, že porušuje zákonem stanovenou povinnost. V rámci naplnění tohoto druhého znaku nevědomé nedbalosti se tedy vychází z možné, nikoli reálné znalosti. Ta se zkoumá na základě objektivních okolností spojených se skutkem a subjektivních dispozic konkrétního pachatele, ale současně i možnosti předvídat způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem.

[26] Žalobce byl právně zastoupen, měl řidičský průkaz, v České republice podniká. Z žalobcem podané argumentace, jeho podání a předložených správních spisů nevyplývá žádná okolnost o existenci jakékoli objektivní či subjektivní dispozice která by bránila závěru, že žalobce přestupek formou nevědomé nedbalosti spáchal. Naopak, z popsanych okolností věci se podává, že žalobce proto věděl nebo měl vědět, že není držitelem osvědčení nezbytného k řízení motorových vozidel. Vzhledem k tomu, že žalobce vozidlo řídí pravidelně a podniká, nelze jej považovat za osobu, u které by se dala předpokládat zásadní neznalost předpisů zabývajících se povinnostmi řidiče motorového vozidla. Žalobce věděl o tom, že bylo vedeno u Magistrátu města Most správní řízení o přestupku, udělil k tomuto řízení plnou moc a byl srozuměn jak s obviněním, tak s tím, že toto řízení vyústí v nějaký výsledek.

[27] V souvislosti s prokázáním nevědomé nedbalosti se soud zabýval také tím, zda žalobce zachoval potřebnou míru opatrnosti. Míra opatrnosti je dána spojením objektivního a subjektivního hlediska při předvídání způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem (srov. obdobně Šámal, P. a kol. Trestní zákoník. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 183 - 184). Žalobce však nezachoval potřebnou míru opatrnosti, protože ač právně zastoupen, bez racionálního důvodu s předchozí znalostí o probíhajícím správním řízení o přestupku u Magistrátu města Most vyvozoval, že je oprávněn řídit motorové vozidlo, přestože byl osobou bez řidičského oprávnění.

[28] Soud poukazuje na ustálené judikatorní závěry, podle kterých dále posoudil námitku týkající se neznalosti zákonných pojmů. Jak vyslovil Ústavní soud v usnesení ze dne 16. 5. 2002, sp. zn. I. ÚS 699/2000: „*Ústavní soud usuzuje, že stěžovatelovo tvrzení, že jednal v dobré víře a že mu nebylo prokázáno zavinění, nelze zakládat (odvozovat) na neznalosti právní úpravy. Zde platí tradiční zásada*

"neznalost zákona neomlouvá" ("ignorantia legis non excusat"). Ta je zajisté v právním státě nemyslitelná bez řádného vyhlášení normativního aktu stanoveným způsobem, tj. způsobem, jenž mimo jiné každému umožňuje se s tímto normativním aktem seznámit (srov. Veverka, VI. - Boguszak, J. - Čapek, J.: Základy teorie práva a právní filozofie, Codex, Praha 1996, str. 24, 32)". Žalobce měl znát své povinnosti, a pokud tomu tak nebylo, mohl se v případě pochybností obrátit na správní orgán.

[29] Protože další formální znaky přestupku nejsou mezi stěžovatelem a žalobcem sporné, je z výše uvedeného zcela zřejmé, že žalobce svým zaviněným a protiprávním jednáním naplnil formální znaky skutkové podstaty přestupku.

[30] Vzhledem k výše uvedenému soud shledal návrh na provedení důkazů výslechy žalobce a advokátky JUDr. K. jako nadbytečné a nepotřebné. Ostatně žalobce i ve své replice souhlasil s projednáním věci bez jednání.

[31] Pro úplnost soud dodává, že v případě prokázání nezákonného postupu advokátky vůči žalobci a vzniku škody u žalobce podle § 24 odst. 1 věty první zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, *advokát odpovídá klientovi za škodu, kterou mu způsobil v souvislosti s výkonem advokacie.*

[32] K žádosti žalobce o moderaci trestu soud konstatuje, že k úvaze o moderaci nemohl ani přistoupit, protože moderace v dané věci není přípustná, a to ani pro soud, ani pro správní úřady. Podle § 125c odst. 8 zákona č. 361/2000 Sb. *od uložení sankce podle odstavců 4 až 7, s výjimkou odstavce 6 písm. a), nelze v rozhodnutí o přestupku upustit.* Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. *rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.*

[33] K otázce přiměřenosti trestu soud shrnuje, že jde o otázku trestní politiky výkonné moci, kterou soudy a správní orgány nejsou oprávněny nijak měnit a odkazuje zejména na nález Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 14/09, <http://nalus.usoud.cz>, podle kterého právní úprava sankcionování trestných činů a přestupků je ve výlučné kompetenci zákonodárce a Ústavní soud neshledal jako protiústavní stanovení dolních limitů sankcí, ani kumulaci sankce peněžité a spočívající v zákazu činnosti tak, jak obdobně předcházela dotčené právní úpravě. Pro stručnost zdejší soud odkazuje na plné znění uvedeného nálezu.

[34] Skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku [§ 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb.], a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[35] Závěrem soud konstatuje, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, na souzenou věc aplikovaly správně relevantní ustanovení zákona, správně je vyložily a nepřekročily meze správního uvážení ani je nezneužily. V řízení

nevyšly najevo žádné vady, k nimž by soud musel přihlédnout z úřední povinnosti. S argumentací správních orgánů se soud ztotožnil. Námitky žalobce soud neshledal jako důvodné, proto žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

[36] Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalovanému, protože žalovaný žádné náklady řízení neúčtoval a soud žádné ze spisu nezjistil a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 23. 9. 2013

JUDr. Martina Radkova
samosoudkyně